

Jaša
Zlobec

ROJSTVO vsako leto vsako jesen
 ko sem očistil svoje telo
 ko sem zacelil svoje rane
 ko sem spomin na svoje mrtve potlačil vase

sem v mehko zemljo legel
 da bi mi krst podelila
 izmila kri iz oči

da bi prebredel reke
 prekoračil hribe
 dlani prekalil v jeklo

vsako leto vsako jesen
 v trenutku mojega rojstva
 se je sklenila pot
 in sem stal sredi sivega dežja
 z vsem svojim življenjem nasproti

čakajoč na novo jesen
 ki me bo odrešila

NOSTALGIJA jeleni so skozi gozd hiteli
smrekove iglice
so se jim lomile pod kopiti
drsele
po potnih svetlečih se plečih

košute grizejo sledi
za svojimi vodniki
tožeče priganjajo
mehko rjave mladiče

jeleni
so travo skoz sneg pulili mladiče ščitili
z vejami svojih rogov
se umikali sredi vojske debel
na svoji poti umirali
se v dobrane opotekali
sledí križali

matere košute
s toplimi trebuhu
svoje dete ovijajo
smrt odganjajo
z mehko dlako
trepetajoče božajo

samci napeti so v svobodo bežali
rogove ob skalah večšah lomili
svinčenke zased s svojimi boki
razbijali
grla obračali
rukali v nebo na smrt
na konec obsojeni

na deviškem snegu ste obležali
jeleni
vsi do poslednjega
streli so vas pokosili to je usoda jeleni

tam nekje na robu gozda
kjer se obronek spušča v dolino
v mehko travo za pikaste košutje mladiče

stojijo samotni jeleni
 samotarji
 izobčenci tropa
 dvignjenih glav trepetajočih nosnic
 od neznosnega sladkega vonja
 in jokajo svojo samoto
 brez črede

SPOMIN
 NA JUTRI

odbila je ura
 dogodil se je dan
 ko je sneg prekril zemljevide
 ko je bela odeja
 zagrnila skavtske poti

in je zver
 je divjad
 obrnila svoje sledi
 je usoda zazvonila
 v vaškem zvoniku
 samem čisto daleč
 brez odmeva

so vrgli lovci puške v sneg
 po svoji gazi zbežali
 njihova počrnela trupla
 smo zakopali globoko v zamete
 in šli udarjat plat zvonà
 ko je odbila naša ura

ko je sneg prekril zgodovino
 ko so rdeče lise naše krvi
 vzkllile
 prve rože pomladi

KRINKA

ko krikne kamen
 ko je potok ranjen
 ko mu razkoljejo srce
 ko se vsaka ribja ikra
 iz razparanega trebuha
 preseli v kaviar

ko so novorojenci
 prebôdeni skoz moda
 nasejani skozi drob
 in njihove matere brez dojk

ko so možje napetih mišic
 rok dvignjenih v upor
 pomorjeni v pokošeno travo

je to
 vsakdanja stvar ki je neskončno zunaj
 vsakogaršnja in s tem nikogaršnja

v tej blazni grozi
 se vse sprevrne noter
 in vse se pahne v votlino
 v jamo kapnikov
 ki si prizadevajo navzgor
 a le polzijo proti tlom

enakonočje
 enakodnevje
 kjer ni odgovornosti ni odločitve
 zlo in dobro zaplešeta
 v svoj najbolj kamniti ples
 v svoj manj kot kamen manj sploh kot obstajati

raje me ni
 kakor da grem
 v to polko igro besed nadgradnjo štukaturo
 ki v ništre izhlapeva

sredi hudournika
 tople človeške krvi

UMIRANJE zadnjič v sončnem jutru
 sem si šepetal z ogorkom
 živo rdeč je bil
 s sivimi črtami smrti preprežen

umiral je
čisto do konca
brez možnosti
da bi svojo agonijo podaljšal

rad bi mu rekel: živi še
ne umri pogovori se z mano
kaj naj storim prijatelj moj

daj da te primem v dlan
prežgi mi kožo
naj mehko cvrči
da te bom nesel ven
na sonce
ti bom bele oblake pokazal
kako nebo objemajo
kako po nebu krožijo

nikdar nikdar
jih ne boš videl
pred mojimi očmi boš umrl
košček uboge žerjavice
ki nikoli ni ogenj bila